

NOWY DZIENNIK

W Y D A N I E

10
PROSIT

W I E C Z O R N E

MOWA, KTÓRA NIE PRZYNIOSŁA NIC NOWEGO *Jak zareagowały stolicy państw zachodnich na głos z Norymbergi*

Londyn:

Londyn 13. 9. (A) Mowa kanclerza Hitlera oczekiwana tu była z wielkim zainteresowaniem. Najważniejsze wyjątki mowy były natychmiast tłumaczone i nadawane przez radio. O godz. 9 minut 30 pojawiły się na mieście nadzwyczajne dodatki pism wieczornych z tekstem mowy.

Pierwsza reakcja Anglii jest następująca: mowa Hitlera nie spowodowała natychmiastowej zmiany w sytuacji międzynarodowej, ale nie przyczyniła się też bynajmniej do jej poprawy. Nie zmniejsza ona istniejącego napięcia i nie okazuje gotowości do ustępstw, gdy rokowania zostaną podjęte na nowo. Podkreśla się tu że żądanie przez Hitlera prawa do samookreślenia nie oznacza żądania plebiscytu i że zasada samookreślenia została przyznana Niemcom sudeckim przez rząd czeski w czasie obecnych rokowań. Ponieważ Hitler opowiedział się za bezpośrednimi rokowaniami między Pragą a Niemcami

sudeckimi, oczekują tu, że rokowania te będą jutro kontynuowane. Bojowy ton mowy Hitlera i słowa przestrogi pod adresem Anglii i Francji, nie wywołały tu niepokoju, gdyż opinia angielska przywykła do płomiennej demagogii kanclerza, ale fakt, że Hitler nie wysunął żadnych stanowczych żądań, których nie mógłby potem cofnąć, przyjęto tu z wielką ulgą, gdyż nie zamyka to możliwości pokojowego rozwiązania problemu

Paryż:

Paryż 13. 9. Na temat przemówienia kanclerza Hitlera brak do tej chwili komentarzy urzędowych. Niemniej stwierdzić już można, że mowa przyczyni się do pewnego odprężenia i nie wprowadza nowych komplikacji do położenia międzynarodowego.

Min Bonnet po wysłuchaniu znacznej części przemówienia oświadczył oczekującym dziennikarzom, iż mowa nie przynosi nowych elementów odnośnie do zagadnienia sudeckiego.

W kołach zbliżonych do Quai d'Orsay z żywym uczuciem ulgi zauważono, iż Europa szczęśliwie przeżyła na nowo dzień 21 maja, przy czym wyraża opinię, iż stanowcza postawa Anglii i Francji znowu ocaliła pokój Nato-

miast kwestia sudecka w wynurzeniach Hitlera nie posunęła się naprzód. Poza ogólnymi pogroźkami, oraz grubiaństwami pod adresem Czechosłowacji i jej rządu, nie przyniosła mowa żadnych konkretnie sformułowanych żądań, których właśnie od kanclerza oczekiwano. Rokowania, zdaniem tutejszych kół oficjalnych będą więc kontynuowane, a lord Ruciman podejmie swoją akcję mediacyjną.

Praga:

Praga, 13. 9. Mowa Hitlera oczekiwana tu z takim napięciem zawiadła o tyle oczekiwaną, że nie przyniosła żadnego wyjaśnienia sytuacji. Mowa wywołała zarówno co do tonu, jak i co do treści wrażenie bardzo przygnębiające. Zachodzi obawa, że mowa Hitlera wnieść może dalsze zaostrzenie sytuacji. Przypuszcza się bowiem, że w tak napiętej atmosferze rokowania z Niemcami sudeckimi — jeśli w ogóle będą kontynuowane — będą niezmiernie utrudnione. Nie mniej jednak tutejsze koła oficjalne oceniają sytuację spokojnie i interpretują mowę Hitlera raczej jako próbę zastraszenia Anglii.

Natomiast vox populi przyjął mowę tę wręcz wrogo i ocenia ją jako groźną zapowiedź zaostrzenia się konfliktu. W kołach obserwatorów zagranicznych ocenia się mowę Hitlera nader pesymistycznie i twierdzi, że utrudni ona jeszcze więcej i tak już ciężką sytuację Czechosłowacji.

Najbardziej gigantyczne fortyfikacje, jakie kiedykolwiek istniały

buduje Hitler nad Renem -- „aby służyć pokojowi“...

Norymberga, 13. 9. Ostatnia część mowy Hitlera poświęcona była raz jeszcze Czechosłowacji i zbrojeniom niemieckim. Kanclerz wywołał:

W ciągu roku bieżącego nastąpiło wydarzenie, które obchodziło wszystkich. W Czechosłowacji miały się odbyć po nieskończonych odroczeniach wybory samorządowe. Nie cofnięto się wtedy przed kłamstwem, jakoby Niemcy przeprowadziły mobilizację i przygotowywały się do wkroczenia do Czechosłowacji. W rzeczywistości 1) nie powołano wówczas ani jednego żołnierza ponad stan normalny i 2) żaden pułk ani inna formacja nie maszerowały ku granicy. W tym czasie ani jeden żołnierz niemiecki nie znalazł się poza obrębem swego sta-

łego garnizonu. Mimo tego — podkreślił kanclerz — trwała ta podła kampania w której Europa zmobilizowana została jedynie na usługach przestępczych celów rządu, który zamierzał wybory przeprowadzić pod naciskiem wojska i do tego celu potrzebował moralnego usprawiedliwienia, a nawet w braku skrupułów nie cofał się przed tym, aby w razie potrzeby wtrącić Europę w objęcia krwawej wojny. Ponieważ Rzesza nie odpowiedziała na tę prowokację, wysnuto z tego wniosek, że Niemcy cofnęły się przed Czechami i przed interwencją Francji i Anglii. Wśród długotrwałych potakujących okrzyków zapewnia kanclerz, że takie wielkie mocarstwo jak Niemcy po raz drugi nie ścierpi podobnej napaści.

W dalszym ciągu kanclerz oświadczył: Wyciągnąłem z tego przezornie niezbędne konsekwencje. 28 maja wydałem bardzo doniosłe zarządzenia. Zapowiadane wzmocnienie armii i lotnictwa zostało na mój rozkaz natychmiast w sposób bardzo wydajny rozszerzone i niezwłocznie wprowadzone w życie. Zarządziłem natychmiastową rozbudowę naszych fortyfikacji na zachodzie. Mogę was zapewnić, że od 28 maja buduje się tam

*najbardziej gigantyczne fortyfikacje,
jakie kiedykolwiek istniały.*

Dokonano tam jednego z najpotężniejszych dzieł. Na niemieckich zachodnich fortyfikacjach, które buduje się od 2-ch lat, pracuje

278 tysięcy robotników. Prócz tego dalszych 84 tysiące robotników, a nadto 100 tysięcy ludzi w „służbie pracy Rzeszy”, liczne bataliony pionierów i dywizje piechoty. Ogólna konsumpcja żwiru wynosi dziennie przeszło 100 tysięcy ton. Niemieckie umocnienia na zachodzie będą zupełnie gotowe przed nastaniem zimy. Ich moc obronna jest już teraz w pełni zapewniona. Po ich pełnym zakończeniu obejmować one będą

przeszło 70 tysięcy pancernych i betonowych ośrodków oporu.

Za tym frontem ze stali i betonu, który częściowo w czterech liniach szeroki jest aż do 15 kilometrów, stoi niemiecki naród pod bronią. Podjąłem ten najpotężniejszy wysiłek wszystkich czasów, aby służyć pokojowi. Pod żadnym jednak pozorem nie zgodzę się patrzeć bezczynnie na dalszy ucisk niemieckich rodaków w Czechosłowacji.

Pan Benesz prowadzi grę taktyczną, wygłasza mowy i chce organizować rokowania na wzór genewski, wyjaśniać zagadnienia i procedurę i na uspokojenie ofiarowywać drobne koncesje. Tak dalej trwać nie może. Tu chodzi nie o retorykę, lecz o prawo i to o prawo, które jest obrażone. To, czego Niemcy żądają, to jest

prawo samostanowienia,

które każdy inny naród posiada.

Pan Benesz nie ma żadnych prezentów do dawania Niemcom sudeckim. Mają oni prawo żądać, aby życie swoje sami układali dokładnie tak samo, jak każdy inny naród. Gdyby jednak demokracje miały sądzić, że w tym wypadku w razie potrzeby muszą osłaniać ucisk Niemców, to będzie to miało daleko idące następstwa. Sądzę, iż przysłużyć się więcej pokojowi, jeśli nie pozostawię co do tego żadnej wątpliwości. Nie postawiłem żądania, aby Niemcom wolno było uciskać 3 1/2 mln. Francuzów, albo aby 3 1/2 miliona Anglików oddano nam na pastwę ucisku. Stawiam jednak żądanie, aby ustało gnębienie trzech i pół miliona Niemców w Czechosłowacji i aby w miejsce tego wprowadzone zostało prawo samostanowienia.

Byłoby nam przykro, gdyby przez to stosunek nasz z innymi europejskimi państwami uległ zamąceniu lub pogorszeniu. Wina jednak nie leżałaby po naszej stronie. Zresztą

jest rzeczą rządu czechosłowackiego przeprowadzać rokowania z powołanymi przedstawicielami Niemców sudeckich i doprowadzić w ten sposób do porozumienia.

Moją jednak i nas wszystkich rzeczą jest starać się o to, aby tutaj prawo nie stało się bezprawiem. Chodzi tu bowiem o rodaków niemieckich. Nie jestem też w żadnym wypadku skłonny pozwolić, aby tutaj w cercu Europy powstała druga Palestyna (sic!) dzięki obrotności innych mężów stanu. Biedni Arabowie w Palestynie są bezbronni (!?) ale zapewniam panów, że Niemcy w Czechosłowacji nie są ani bezbronni, oni opuszczeni. Nie byłibyśmy godni miana Niemców, gdybyśmy nie byli gotowi zająć tego rodzaju stanowiska i

ponieść wypływające stąd takie, czy inne konsekwencje.

Rozprawa o rabunek 5 zł.

Tarnów 13. 9. (t) Sąd okręgowy w Tarnowie rozpatrywał sprawę Juliana Pawłowskiego i Franciszka Grzegorzycy oskarżonych o to, że w nocy na 24 czerwca br. w Zakliczynie pow. Brzesko dokonali rabunku na mieszkaniu Hindy Spirowej w czasie którego po pobiciu właścicielki, której zagrozili za biciem, zabrali kwotę 5 zł. W wyniku rozprawy Pawłowski skazany został na karę więzienia przez 1 i pół lat a Grzegorzycy na 10 miesięcy.

Tragiczne strzały „na wiwat”

Tarnów. 13. 9. (t) Stanisław Wielgus zamiełzał przy ul. Lwowskiej strzelając z rewolweru na wiwat postrzelił w nogi Dawida Silbermana i jego żonę Gitlę zamieszkałych przy ul. Spadzistej 12. Ofiary przewieziono do szpitala.

Co Henlein mówił w 1935 r.

(Specjalna służba informacyjna „N. Dziennika”)

Londyn. 13. 9. (R) „Daily Telegraph” przedrukowuje wywiad z Henleinem, opublikowany przez to pismo 10 grudnia 1935. Henlein, który od dwóch lat był wówczas szefem partii Niemców sudeckich, złożył następującą deklarację:

— Rewizja terytorialna traktatów nie ma żadnego znaczenia.

Jest niemożliwością oderwać te części Czechosłowacji, które są zamieszkałe przez mieszkańców, mówiących językiem niemieckim od reszty Republiki Czechosłowackiej.

Pangermanizm jest nie mniej niebezpieczny od panslawizmu i doprowadziłby do katastrofy w Europie.

Henlein powoływał się w 1935 roku na fakt, że nie zna Hitlera i że nie ma żadnych kontaktów z rządem niemieckim. Twierdził nawet, że zakazał swym zwolennikom utrzymywania jakichkolwiek stosunków z członkami partii hitlerowskiej pod groźbą usunięcia z organizacji.

He zmieniło się od tego czasu — kończy „Daily Telegraph”.

„Bujda balonowa” Merkuriusza znajdzie epilog przed sądem

Warszawa, 13. 9. (B). Przed paroma tygodniami osławiony tygodnik antysemicki „Merkuriusz Polski” wystąpił z atakiem na prof. Miecz. Wolfkego, jako organizatora polskiego lotu stratosferycznego, nazywając tę imprezę „bujdą balonową” i obrzucając prof. Wolfkego obelżywymi inwektywami. Ostatnio prasa eudecka ze znaczącymi domyślnikami zwraca uwagę, że dotychczas nie ukazało się w prasie sprostowanie prof. Wolfkego.

W związku z tym ogłasza prasa demokratyczna następujący list prof. Wolfkego. List ten brzmi:

Sprawę obelżywych napaści na mnie i oszczerstw, jakie ukazały się w „Merkuriuszu

Polskim” z dnia 21 sierpnia r. b. w artykule pod tytułem „Prof. Mieczysław Wolfke organizator bujdy balonowej” skierowałem po powrocie do Warszawy na drogę sądową, o czym zawiadomiłem dnia 29 sierpnia r. b. Jego Magnificencję p. Rektora Politechniki Warszawskiej oraz wszystkie instytucje, których jestem członkiem.

Uprzejmie proszę o łaskawe umieszczenie powyższego oświadczenia na łamach poczytnego pisma JWPana i łączę wyrazy itd.

Prof. Dr. Mieczysław Wolfke

W ten sposób sensacja balonowa „Merkuriusza” znajdzie się na forum sądowym.

Lokator zamordował dozorcę domu

Wilno, 13. 9. (S). Przy ul. Subocz w Wilnie doszło późnym wieczorem do gwałtownej sprzeczki pomiędzy dozorcą domu Aleksandrem Wysockim, a lokatorem Janem Szpakowskim na tle komornego, nieregularnie wpłacanego przez Szpakowskiego. Dozorca Wysocki zachował się względem lokatora bardzo agresywnie, co tego ostatniego tak dalece podenerwowało, że zdziesiął dozorcę łaską. Wysocki w odpowiedzi ude-

rzył Szpakowskiego pięścią w twarz. Wówczas Szpakowski pochwycił nóż i z całych sił wbił go w brzuch Wysockiego.

Rannego przewieziono w stanie ciężkim do szpitala św. Jakuba, gdzie zmarł.

Szpakowskiego aresztowano i osadzono w areszcie centralnym do dyspozycji władz sądowno-sledczych.

Groźny pożar fabryki pod Zawierciem

Zawiercie, 13. 9. (K). Wczoraj w nocy o godzinie 2.15 powstał groźny pożar, prawdopodobnie od pieca do wypalania regiel szamotowych, w fabryce szamotów pod nazwą: „Polskie Zakłady Ceramiczne” w Łazach. Spłonęła część fabryki, cała szamotownia i suszarnia, oraz uległy całkowitemu zniszczeniu znajdujące się tam wyroby szamotowe i surowiec.

Straty wynoszą, jak się zdaje około 100 tysięcy złotych. Fabryka jest ubezpieczona. Zatrudnionych w niej było około 200 robotników. Pożar zlikwidowano o godz. 5.30 rano. Wzięły udział w akcji ratowniczej straż z Łodzi i Zawiercia. Na szczęście wypadku w ludziach nie było.

Sprawa, w której oskarżonemu grozi kara śmierci

Tarnów. 13. 9. (t) Przed sądem okręgowym w Tarnowie zasiadli na ławie oskarżonych notoryczni złodzieje Bocim Henryk, Koza Wojciech i Górski Gustaw oskarżeni o udział w rozboju rabunkowym. Bocimowi zarzuca akt oskarżenia, że w nocy na 25 maja br. włamał się do mieszkania staruszki Marii Zając zamieszkałej w Łętowicach pow. brzeskim, którą zamordował przez uduszenie, zabierając gotówkę i przedmioty łącznej wartości 253 zł —

po czym zbiegł wraz ze spółnikami.

Po zamknięciu przewodu sądowego prokurator w swojej inowicie domagał się wyroku śmierci w stosunku do oskarżonego Bocima, zaś w stosunku do oskarżonego Kozy kary więzienia przez 15 lat i Górskiego przez 3 lata. Trybunał po godzinnej naradzie postanowił wznowić przewód sądowy, a celem wezwania dalszych świadków rozprawę przerwano do dnia 22 bm.

Wiec P. P. S.

Tarnów. 13. 9. (t) W niedzielę 11 bm. odbył się na podwórzu Domu Robotniczego wiec publiczny urządzony staraniem PPS w Tarnowie na którym b. poseł Adam Ciołkosz wygłosił referat n. t. Aktualność sytuacji politycznej.

Przewrót kiosków

Tarnów. 13. 9. (t) W nocy pijani osobnicy, których nazwiska są znane już policji przewrócili kiosk tytoniowy Stanbergera przy ul. Miekiewicza, narażając właściciela na stratę 200 zł.

Balony Gordon-Bennetta -- nie dają znaku życia!

Warszawa, 13. 9. (A) Minęły już dwa dni od chwili startu balonów w Liege do zawodów o puchar Gordon-Bennetta, a o zawodnikach nie ma dotychczas żadnej wiadomości. Trudno wobec tego określić, gdzie znajdują się w tej chwili. Wobec silnego wiatru, wiejącego bez zmiany w kierunku wschodnim z szybkością około 40 km. na godzinę, balony wanny już przebyć około 1500 km. Prawdopodobnie

wczoraj wieczorem i w ciągu nocy część balonów przeleciała nad Polską. Mimo wzmożonej obserwacji i utrzymania sygnalizacji świetlnej na lotniskach, nie udało się jednak zauważyć ani jednego balonu. Również kierownictwo zawodów w Liege nie otrzymało żadnej informacji o locie. Zdolność nośna balonów liczona jest na godziny i w związku z tym panuje wielkie zaniepokojenie o los zawodników.

Mowa Hitlera miała być hasłem do wybuchu zamieszek w Marokku?

Burgos 13. 9. PAT. Radio National ogłosiło wczoraj komunikat wysokiego komisarza hiszpańskiego w Tangerze, z którego wynika, że elementy komunistyczne zamierzały wywołać zajęcia w Marokku hiszpańskim. Radio National donosi, że wczoraj wieczorem władze w Tangerze ujęły kilkanaście samochodów, należących do amunicji. Samochody te zostały

zatrzymane w momencie, gdy chciały przekroczyć granice strefy hiszpańskiej. W śledztwie okazało się, że aresztowani członkowie organizacji zamierzali wywołać incydenty na terytorium Marokka hiszpańskiego bezpośrednio po radiowej transmisji mowy Hitlera w Norymbdze. Dalsze śledztwo w toku.

7-godzinne posiedzenie rady ministrów w Brukseli

Bruksela 13. 9. PAT. Rada ministrów obradowała wczoraj od godz. 16 do 23 nad sytuacją międzynarodową i znaczeniem mowy kanclerza Hitlera. O obradach tych nie wydano żadnego komunikatu urzędowego. Jak słychać, gabinet

belgijski jest zdania, że mowa Hitlera pozostawia otwartym całe zagadnienie Czechosłowacji, nie zamyka jednak drzwi dla dalszych rokowań. Minister spraw zagranicznych Spaak ma zamiar wyjechać w środę do Genewy.

Belgia czeka z bronią u nogi...

Bruksela, 13. 9. (R). W związku z podaną w prasie wiadomością o zarządzeniach wojskowych w Belgii, wieczorny „Soir“ zamieszcza wywiad z wysoko postawioną osobistością belgijską, która zaprzecza, jakoby podobne zarządzenia miały miejsce. Belgia posiada system obrony, znajdujący się w permanencji. Może on być automatycznie wprowadzony w życie dniem lub nocą. Zniszczenie dróg i mostów granicznych, dających dostęp do kraju może nastąpić w każdej chwili, bo jest przygotowane nie od wczoraj. Granice są zabezpieczone wojskiem,

będącym w stałym pogotowiu. To też przy niedzieli można obserwować w Brukseli spacerujących wojskowych na urlopiach nawet takich, którzy należą do formacji granicznych. Życie garnizonu brukselskiego płynie spokojnie. Artylerzyści na ćwiczeniach w Elsenborn powrócili do Liege. Garnizony w Eupen Malmedy oraz forty w Leodium i w Namur są utrzymane na dotychczasowym poziomie. Gdyby jakiegolwiek nadzwyczajne środki miały być wprowadzone, to będą one podane niezwłocznie do wiadomości publicznej.

Zakończenie galówki norymberskiej

Norymberga, 13. 9. PAT. Uroczystości kongresowe zakończył wczoraj wielki capstrzyk wojskowy, który rozpoczął się punktualnie o północy. Na capstrzyk przybył kanclerz Hitler, powitany przez gen. von Brauchitch, głównodowodzącego armią lądową, admirała Raeder, szefa marynarki wojennej, gen. Milcha jako przedstawiciela szefa armii powietrznej, gen. Keitela oraz szereg wysokich dostojników wojskowych i partyjnych. Po złożeniu hołdu kanclerzowi przez armię, odegrane zostały hymny narodowe, na czym uroczystości capstrzyku zakończyły kongres partii narodowo socjalistycznej.

Lakoniczny komunikat powstańców

Salamanka, 13. 9. PAT. Ostatni komunikat głównej kwatery wojsk gen. Franco jest niezwykle lakoniczny, donosi bowiem, że wszystkie natarcia nieprzyjaciela na stanowiska wojsk gen. Franco na odcinku rzeki Ebro zostały odparte.

Roosevelt — Hu!

Rochester 13. 9. (R) Prezydent Roosevelt rozmawiał wczoraj telefonicznie z sekretarzem stanu Hullem na temat sytuacji międzynarodowej. Prezydent opuści Rochester dopiero w środę wieczorem, udając się do Hydepark.

Niemcy eksploatują złoto austriackie

Wiedeń 13. 9. Władze niemieckie przystąpiły do bardzo intensywnego eksploatowania znanych kopalń złota w austriackich Alpach turyjskich. Obecnie pracuje tam już 130 robotników o eksploatację tych kopalń ze względu na ich wydajność czynili starania Anglicy tuż przed przewrotem.

Okrutny los synów królewskich

Sana (Jemen) 13. 9. PAT. Dwaj synowie królewscy którzy od paru lat zakuci w kajdany, przebywają w więzieniu sanańskim, mają być oswobodzeni i wysłani w głąb kraju. Stan zdrowia obu książąt ostatnio znacznie się pogorszył. Dopiero niedawno udzielono im zezwolenia na korzystanie z pomocy lekarskiej.

Powrót żydów polskich z Włoch

Warszawa 13. 9. (A) Jak wiadomo, prasa endecka podnosiła w ostatnich dniach alarm, jakoby w ostatnim czasie przybyło do Polski wielu Żydów z Włoch. Jak się jednak okazuje z urzędowej statystyki, przybyło do Polski z Włoch jedynie kilkanaście rodzin żydowskich, posiadających obywatelstwo polskie. Rodziny te przybyły z Rzymu, Triestu i Florencji z powrotem do Lwowa, Tarnowa i Warszawy, gdzie zamieszkiwały przed wyjazdem do Włoch.

Sezon na rynku węglowym

Warszawa 13. 9. (A) Na rynku węglowym zapanowało znaczne ożywienie w związku z nadchodzącym jesiennym sezonem opałowym. Ze względu na duży napływ zamówień ze strony hurtowników, podwyższono na wrzesień tzw. licencję, czyli ogólną kwotę sprzedaży węgla ze wszystkich kopalń do 1 200 tys. tonn. Władze nadzorcze pilnie obserwują sytuację na rynku i nie dopuszczają do najmniejszej chęci zwyczajki cen.

Powitanie wojska

Tarnów, 13. 9. (t) Ludność miasta Tarnowa zgotowała gorącą manifestację wojsku powracającemu z letnich ćwiczeń. Przy specjalnie ustawionej bramie przywitał. Krakowskiej oczekiwali na powracający pułk ziemi tarnowskiej przedstawiciele władz z p. starostą Syską na czele oraz przedstawiciele organizacji i instytucji, młodzież szkolna oraz tłumy publiczności. Przemówienia wygłosił wiceprezydent miasta p. Kołodziej. Na całej trasie przez marszu wojska przez ulice miasta zebrana publiczność obsypywała żołnierzy kwiatami. — Wszystkie domy przybrane były flagami państwowymi.

Nieszczęśliwy wypadek przy pracy

Tarnów, 13. 9. (t) Przy budowie kolektora na ul. Krakowskiej został przygnieciony rurą betonową zatrudniony tamże robotnik Kukła (lat 49), którego w stanie ciężkim odwieziono do szpitala powszechnego w Tarnowie. Przyczyną wypadku było urwanie się dźwigu — którym spuszczano rury betonowe.

Kto wygrał na loterii?

Warszawa 13. 9. (A) Dziś w pierwszym ciągnięciu padły następujące większe wygrane:
25.000 zł. — 19382, 124778.
10.000 zł. — 85698.
5.000 zł. — 13796, 11607, 30050, 83054, 84047, 86225, 93924, 107309, 121979, 141299, 146430.
2.000 zł. — 5704, 27242, 47420, 56861, 70898, 79457, 82558, 83959, 89293, 105745, 121268, 137258, 138532, 138815 144557, 143496.

Notowania giełdy warszawskiej

Warszawa, 13. 9. (A) Dzisiejsze notowania giełdy warszawskiej (zamknięcie kursów):
Akcje: Bank Polski 124 3/4, Zyrardów 60, Węgiel 34 1/2, Ostrowieckie 63, Cukier 38, Starachowice 43 1/4, Lilpop 83 1/2. Tendencja utrzymana.
Papiery procentowe: 3 proc. inwestycyjna I em. 84—83 3/4, 3 proc. inwestycyjna II em. 84 1/2—84 i 3/4, 4 proc. dolarowa 42, 5 proc. konwersyjna 69 i pół, 4 pół proc. wewnętrzna 66, 4 proc. konsolidacyjna 66 1/2—3/4. Tendencja utrzymana.

Podstępne uwolnienie z więzienia dwóch skazańców Arabów

Londyn, 13. 9. PAT. Z Palestyny donoszą o uwolnieniu z głównego więzienia w Jerozolimie dwóch Arabów, skazanych na dożywotnie więzienie.

Do więzienia zgłosił się człowiek w mundurze inspektora policji palestyńskiej i przedstawił rozkaz od naczelnika więzienia w Akrze, żądający przekazania mu obu więźniów.

Naczelnik więzienia w Jerozolimie, nie wątpiąc o prawdziwości polecenia, wydał więźniów a nawet zaproponował przydzielenie zbrojnej eskorty, która odwoziła więźniów do Akry. Rzekomy inspektor oświadczył, że eskorty nie potrzebuje, gdyż ma swą własną, czekającą przed więzieniem.

Po opuszczeniu więzienia nie zobaczono już więcej ani rzekomego inspektora policji, ani obu więźniów.

Zmiany w dyplomacji polskiej

Warszawa, 13. 9. (A). „Słowo” wileńskie notuje pogłoski o zmianach w personalii dyplomatycznym polskim. Według tych pogłoszek, po zwinieniu stałej delegacji polskiej w Genewie przy Lidze Narodów dotychczasowy kierownik delegacji p. Tytus Komarnicki będzie powołany na stanowisko posła w Bernie. Dotychczasowy zaś poseł w Bernie p. Modze-

lewski, który reprezentuje Polskę w Szwajcarii od czasu wskrzeszenia Rzpltej będzie przeniesiony na emeryturę.

Wedle tych pogłoszek obecny poseł Rzpltej w Madrycie p. Marian Szumlakowski, bawiący zresztą od dłuższego czasu w kraju, opuszcza służbę dyplomatyczną.

W drodze do Dachau...

Krwawa masakra aresztowanych na dworcu w Bawarii

Katowice, 13. 9. (K). Tutejsza „Polonia” donosi z Monachium: Dopiero obecnie ujawniono szczegóły krwawej masakry, urządzonej przed 4 tygodniami wśród transportowanych z Wiednia do obozu koncentracyjnego w Dachau więźniów politycznych.

Silne oddziały SS. w specjalnym pociągu pilnowały transportu 2 tys. więźniów, przy czym hitlerowcy znęcali się nad więźniami, bijąc ich w sadyistyczny sposób. Na jednej ze stacji w Bawarii część więźniów zbuntowała się przeciw oprawcom, usiłując zbiec.

Jak informują, podczas poskramiania buntu zastrzelono większą liczbę więźniów i zraniono kilkuset. Rodziny zastrzelonych ofiar masa-

kry otrzymały już z Dachau zawiadomienie, że zmarli oni w drodze do obozu koncentracyjnego. Wobec tego, że wiadomość o masakrze wywołała w Wiedniu wielkie rozgoryczenie, hitlerowcy puszczili pogłoskę, że pociąg z więźniami wykoleił się i katastrofa ta pociągnęła za sobą liczne ofiary.

W związku z tym dodatkowo donoszą, że wśród świadków masakry, pracowników kolejowych powstało z tego powodu wielkie oburzenie. Kolejarze, którzy otrzymali rozkaz oczyszczenia wagonów z krwi, odmówili wykonania rozkazu, wobec czego zarząd kolejowy wynajął specjalną kolumnę robotniczą dla wykonania tej pracy.

Prześladowca policjantek skazany na 2 lata więzienia

Warszawa, 13. 9. (A). Walenty Stoś (dopowiadał wczoraj — jak już donieśliśmy — przed warszawskim Sądem Okręgowym za niezwykle przestępstwo.

Wszyscy pamiętają jeszcze, że pojawienie się na ulicach miasta policji kobiecej, w mundurach wzbudziło dość dużą sensację, lecz w Walentym Stosiu policjantka wzbudziła nienawiść. Nie mógł się pogodzić z tym, że kobieta nosi mundur „władzy”.

Nienawiść swą uzewnętrzniał Stoś w sposób bardzo wyraźny, gdyż wymyślał spotkanym na ulicy policjantkom, szarpał je za rękę, przeskakał w wykonywaniu obowiązków a jedną np. usiłował za nogę wyciągnąć z tramwaju.

Na rozprawie wczorajszej zgodnie zeznania obciążające złożyło 8 poszkodowanych policjantek, wobec czego Stoś skazany został na 2 lata więzienia.

Tragiczna podróż poślubna młodego milionera i małej telefonistki

Nowy Jork, we wrześniu.

Niezwykły dramat miłosny rozegrał się ostatnio w Ameryce.

Ona miała 18 lat, nazywała się Larinne Mac Donald. Pracowała jako telefonistka w fabryce samochodów Dodge i zarabiała 15 dolarów tygodniowo. Nie była ładna i niczym nie wyróżniałaby się wśród milionów dziewcząt amerykańskich, gdyby nie jej niezwykle słodki głos.

On miał lat 21. Nazywał się Daniel Dodge, dziedziczył wielką fabrykę samochodów i duży majątek w wysokości 10 milionów dolarów.

Tych dwoje młodych połączył drut telefoniczny. On jej nigdy nie widział, ale zachwycał się jej słodkim głosem. Spotkali się przypadkowo gdzieś w korytarzu fabrycznym gdy oboje spieszyli do pracy. Młody człowiek popchnął ją przypadkowo.

— Sorry!

— Nic nie szkodzi mr Dodge!

— Ach to pani — poznaję ten sam znajomy mi słodki głos!

Dalsza akcja rozwija się już w amerykańskim tempie. Milioner tego samego wieczora oczekuje na swą telefonistkę przed wyjściem z fabryki. Spędzają wspólnie wieczór i tak już każdego dnia.

Po kilku tygodniach milioner żeni się z te-

lefonistką. Cały personel fabryczny zaproszony jest na wielki lunch weselny.

Młoda para wyjeżdża w podróż poślubną nad wielkie jeziora i góry. Towarzyszy im przyjaciel Lloyd Byron. Podczas jednej z przejażdżek łodzią motorową młodzi postanawiają wyjść na brzeg. Wokół dzikie skały, zdaje się, że pracowali tu niedawno górnicy, kilka stoków skalnych jest jakby poszarpanych wybuchem dynamitu.

— Co to może być, może to dynamit?

Dodge podnosi z ziemi jakiś przedmiot. W tej chwili następuje wybuch. Milioner pada na ziemię zalany krwią. Pani Dodge pierwsza odzyskuje przytomność. Byron jest również ranny i leży jak martwy.

Najdotkliwsze rany odniosł milioner. — Młoda kobieta z trudem dźwiga obu rannych do motorówki i pełnym gazem rusza w stronę osad ludzkich.

Dodge odzyskuje przytomność podczas tej szalonej jazdy ale niewątpliwie doznał nerwowego wstrząsu, oczy ma błędne, wyrывa się z łóżka i skacze niespodziewanie w głębinę jeziora. Wszelka pomoc jest bezskuteczna.

Jakżeż krótko trwało szczęście małej telefonistki! Dziedziczy po swym mężu miliony ale tęskni zapewne za czasami, gdy zarabiała 15 dolarów tygodniowo i zakochana była w swym zwierzchniku.

Radio na dziś

Wtorek, 13 września

KRAKÓW; 15.15 Lokalne wiadomości gospodarcze; (Izba Rzemieślnicza); 15.15 „Na szerokim świecie” — audycja dla dzieci starszych, w opracowaniu Kazimierza Plucińskiego; 15.35 Przegląd aktualności finansowo-gospodarczych; 15.45 Z Warszawy: wiadomości gospodarcze; 16 Koncert rozrywkowy w wykonaniu orkiestry pod dyr. Br. Nagujewskiego; 16.40 Pogadanka konkursowa P. R. „Od Tatr do stratosfery”; 17.05 Odczyt sportowy: „Historia żeglarsstwa sportowego” — wygłosi Juliusz Wachtel; 17.12 Muzyka z płyt; 17.50 Program na dzień następny; 17.55 Wiadomości bieżące; 18 „Życie mrowiska” — pogadanka; 18.10 Recital fortepianowy Mieczysława Münza; 18.45 „W dniu imienin Madame Piachcina” — fragment z „Kollokacji” Józefa Korzenińskiego, czyta Ludwik Ruskowski; 19 Duety operowe w wykonaniu Wandy Hendrich (sopran) i Adama Ludwiga (baryton); 19.20 Pogadanka aktualna; 19.30 „Miła rodzinka” — koncert rozrywkowy. Wyk.: mała orkiestra P. R. pod dyr. Zdzisława Górzyńskiego z udziałem solistów, w przerwie: „Chiński wazon” — anegdota w opracowaniu Antoniego Prosta; 20.45 Dziennik wieczorny i pogadanka aktualna; 21 Pogadanka aktualna — dr. Pieradzka; 21.10 „W 150 rocznicę odsłonięcia pomnika Jana III Sobieskiego w Łazienkach Królewskich w Warszawie. 1) Słowo wstępne St. Wasylewskiego z Poznania, 2) audycja muzyczna z Katowic. Wyk.: kotołicka orkiestra kameralna pod dyr. Zbigniewa Dymka, Leopold Janicki, Janina Drapellowa, Irena Lewińska i Maria Karczmarczyk oraz zespół chóralny; 21.45 Z Warszawy: wiadomości sportowe; 22.05 Lokalne wiadomości sportowe; 22.10 IV-ty i ostatni wieczór z cyklu „Dzieje komedii” w opracowaniu dr. Ludwika Kamykowskiego, Doc. U. J.; 23 Z Warszawy: ostatnie wiadomości dziennika wieczornego i komunikat meteorologiczny.

STACJE ZAGRANICZNE.

JEROZOLIMA (449.1)

16 Sygnał czasu, komunikaty, kącik młodzieży angielskiej; 17.15 Program arabski; 19 PROGRAM HEBRAJSKI: Dzieje jiszuru (Nes Cijona — Ber Tuwia) — pogad. wygł. M. Smilański; 19.20 Fragmenty z „Madame Butterfly” (płyty); 19.50 Kącik akademicki — M. Turoblin; 20 Komunikat meteorologiczny i dziennik wieczorny; 20.15 Program angielski; 20.30 Koncert wieczorny w wyk. orkiestry radiostacji i solistki Irmę Schönberg-Wolff, (w programie utwory Brahmsa, Czajkowskiego, Liszta, oraz utwory muz. hebr.) — Transmisja ze szkoły im Eweliny de Rothschild w Jeruzolimie.

17.15 RZYM: Koncert muzyki operowej.
18 KOPENHAGA: Muzyka lekka; LONDYN REG.: Koncert ork. dętej; OSŁO: Kabaret; SOFIA: Koncert ork. wojskowej; WIEŻA EIFFLA: Koncert orkiestrowy; BEROMÜNSTER: 18.05 Koncert zesp. harmonistów; SOTTENS: 18.15 Muzyka francuska; DROITWICH: 18.30 Teatr wyobraźni.
19 TULUZA: Piosenki i melodie ludowe; RYGA: 19.15 Koncert muzyki operowej; PRAGA: 19.25 Audycja uroczysta z ok. I-szej rocznicy śmierci Prezydenta Masaryka; DROITWICH: 19.55 „Ekspress rytów” — muzyka rozrywkowa;
20 BRUKSELA FRANC.: Koncert Mozartowski; — KOPENHAGA: Koncert rozrywkowy; LONDYN REG.: Koncert symfoniczny z Queen’s Halla, w programie Haendel; PARIS PTT.: Program rozrywkowy; SOTTENS: Kwartet e-moll Beetho vena; WIEŻA EIFFLA: Koncert solistów; 20.30 Koncert symfoniczny; RADIO ROMANIA: 20.05 Koncert symfoniczny; RADIO PARIS: 20.15 Teatr wyobraźni: „Leopold le bien-aime” — komedia Sarmenta; DROITWICH: 20.30 Audycja muzyczna; FLORENCJA: „Il nostro giallo” — operetka Vaccari’ego; LYON: Koncert symfoniczny; TULUZA: Melodie operetkowe; 20.45 Melodie kubańskie; SOFIA: Romanse rosyjskie.
21 MEDIOLAN: „Neron” — opera Arrigo Boito; RZYM: „Casa nostra” — komedia Gasperiniego; POSTE PARISIEN: Teatr wyobraźni; LUKSEMBURG: Music-Hall; TALLIN: Muzyka rozrywkowa; HILVERSUM I.: 21.10 Koncert rozrywkowy; BEROMÜNSTER: 21.15 „Pan z milionami” — komedia Lichtenberga; BRUKSELA FRANC.: Wiedeńskie melodie operetkowe.
22 SOFIA: Muzyka lekka i taneczna; SOTTENS: Koncert orkiestrowy; DROITWICH: 22.05 „Ameryka śpiewa” — amerykańskie pieśni ludowe; BUDAPEST: 22.10 Trio fortepianowe Czajkowskiego; BRUKSELA FRANC.: Koncert życzeń; OSŁO: 22.15 Koncert chóru; RADIO PARIS: Muzyka kameralna; KOPENHAGA: 22.30 Melodie operowe; POSTE PARISIEN: 22.30 Tr. z kabaretu; SZTOKHOLM: „Księżniczka z Cypru” — opera Larssona, akt. IV.; LONDYN REG.: 22.45 Muzyka taneczna.

ROLF NÜRNBERG

Lindbergh, Hauptmann i Ameryka

Autoryzowany przekład Fryderyki Barthówny

14)

Z zdumieniem pozdrowili go francuscy oficerowie. Twierdzili oni bowiem, iż nigdy w życiu nie byliby ryzykowali takich sztuczek, zanim by się nie zaznajomili z maszyną. Ten Amerykanin był nie tylko najszczęśliwszym lotnikiem świata, on był także najlepszym. On nie był głupcem, ale znawcą, nie był awanturnikiem, ale chłodnym i odważnym kierowcą i w fachowych kołach od tej godziny nie było człowieka, który by Charlesa Augustusa Lindbergha, zdobywcę oceanu i mistrza lotnictwa akrobatycznego, nazwał latającym głupcem.

Bohater musiał brać udział w niezliczonych bankietach i śniadaniach. Prezydenci i ministrowie, wydawcy gazet i prezesi klubów, wszyscy oddawali mu cześć. Kiedy po zamęcie paryskich dni, które nie pozwoliły mu oprzytomnieć przez swe przyjęcia i hołdy, opuścił Paryż w swym ulubionym samolocie, spojrział na miasto i widział, że ludzie się biją. Sprzeciali się o karteczkę, jaką był rzucił: „Bądź zdrów, Paryżu, byłeś dla mnie dobry. Bądź zdrów!” Ta karteczka wieścza nowych czasów, była dla ludzi dokumentem doniosłej wartości. Gdy policja rozdzielała zapaleńców leżało na ulicy sto strzępków.

III.

Lindbergh leciał na północ, do Brukseli. Lindbergh nie wiedział jeszcze, co go odpychało od Paryża, ale czuł jakby w powietrzu. W czasie lotu do Brukseli, w czasie tych trzech godzin nowo odzyskanej samotności, że nie ma wiele wspólnego z tą dużą częścią ludzkości, która otaczała go takim miłram. Przeczynał, że jego czyn wzniósł go na wyżyny, ale zaczął też przeczuwać, iż upragniona sława, może się stać klątwą. Jeszcze znajdowała się ta myśl w podświadomości, jeszcze dążył Lindbergh ku nowemu celowi: ku Brukseli.

Naprzeciw niemu wyfrunęła eskorta samolotów, deszcz i burza powitały zdobywcę. Lądowanie. W dwie godziny później stał Lindbergh po raz pierwszy w życiu na gruncie królestwa, przed królem. Był to miły starszy pan, noszący cwikier — o jego odwadze i dzielności opowiadano Lindberghowi w Paryżu, miał to być człowiek, który jak rzadko który monarcha, — sam szedł z swym wojskiem do rowów, dodawał odwagi swym żołnierzom, i zaszczeniał w nich wiarę w zwycięstwo. Obeszany w lotnictwie monarcha wysłuchał opowiadania o czynie młodego pilota, poczem wzruszony jego przeżyciem, podszedł ku niemu, objął go i przypiął mu order, noszący nazwę po obydwu założycielach dynastii.

Lindbergh widział znów po zamęcie paryskich dni, teraz nagle inny świat, świat królów i walk świat politycznych zawiślań i wojennych obaw. W milczeniu podziękował za odznaczenie, za order Leopolda, za wielki medal Aero-klubu, za złoty medal miasta. Zwiedził ratusz,

uczestniczył w uroczystym bankiecie w klubie, a gdy znalazł się w swym samolocie, ukazali się nagle obok hangaru jeszcze raz król i królowa, by się z nim pożegnać. Taki hołd oddawano zdobywcy oceanu.

Z Brukseli do Croydon. Czym była Bruksela, czym był nawet Paryż w stosunku do Londynu? Człowieka, który mówił jego językiem, przywitało milionowe miasto. Osiemnaście tysięcy policjantów usiłowało ujarzmić cisnący się na lotnisko tłum, ale czyż mogli opanować armię opętańców? Bezbronni stali przy nich i musieli się przypatrywać, jak ich Londyńczycy, zazwyczaj tak chłodni i opanowani ludzie, rzucili się na lotnika. Podsekretarz stanu w ministerstwie lotnictwa, wtedy jeszcze mało znany Sir Samuel Hoare, przywitał gościa wśród tej nieokielzanej masy. Ale ten ledwie słuchał, jeszcze nie opuściło go zdenerwowanie z powodu trudności w lądowaniu. O mały włos, a nie byłby mógł wyminąć tłum! W końcu udało się otoczonego ze wszech stron bohatera przepchać do urzędu komendy lotniska, tłum cisnął się za nim, ale Sir Hoare, zręczny, elegancki człowiek, dowcipny i mądry, zamknął z uśmiechem drzwi i sam zasunął żelazny rygiel. Na lotnisku widzowie szaleli, setki tysięcy wołały do taktu tylko Lindy, Lindy, Lindy! Była to nowa pieczęć nadana zwycięzcy, przez to wydawał się bliższy. Wreszcie jeden posterunkowy poprosił gościa, by wyszedł na balkon, inaczej nie można będzie uspokoić tłumy. Przyniesiono również głośnik i proszono Lindbergha, by coś powiedział. „Jedno zdanie wystarczy”, dodał spieszenie policjant, gdyż zauważył, jak ten dziwny człowiek marszczy czoło. Lindbergh wyszedł na balkon, stał tam na górze, jak prorok, jak wódz ludu. Na dole ludzie wyli z radości, rzucali w górę kapelusze, podnosili ręce, krzyczeli wrzeszczeli i jak daleko tylko wzrok jego mógł sięgnąć widział: ludzi, ludzi, wszędzie ludzi. I znowu czuł, że ten szal tych dziesięciu tysięcy w ogóle na niego nie działa, że ani mu nie imponują, ani go nie uszczęśliwiają. Lecz Lindbergh nauczył się od młodości jednej rzeczy: dyscypliny. Uszanował życzenie posterunkowego i wyrzekł do głośnika jedno zdanie: „Chcę wam tylko powiedzieć, że to tutaj jest o wiele gorsze, niż Le Bourget — albo czy też mam powiedzieć, lepsze?” Już w sformułowaniu tego zdania tkwiło coś, co wskazywało na jego niechęć do tego wszystkiego, na opór przeciw tej hysterii mas. — „albo czy też mam powiedzieć, lepsze?” Brzmiało to, jak z trudem wymuszone wyznanie, jak przekora i ironia. Sir Samuel Hoare stał za nim i uśmiechał się sceptycznie. Lindbergh zapytał o przyczynę: „Cieszę się.” — „Z czego?” — „Ze pan jest lotnikiem, a nie demagogiem. Gdyby pan był teraz mówił ludziom, że powinni urządzić napad na nasze ministerstwo lotnictwa, ponieważ dostarcza zbyt małych funduszy dla obrony kraju, poszliby za panem bez wahanja

i rozszarpaliby na kawałki mnie i mojego ministra”. — „Dlaczego miałbym to uczynić?” Lindbergh patrzył na podsekretarza, nie rozumiejąc go. Hoare zastanawiał się, czy lotnik udaje taki brak zrozumienia.

Po upływie trzydziestu minut mógł gość pojechać do miasta, do Londynu. Teraz zaczynał odczuwać skutki zmęczenia lotem i przyjęciami, nagle opanowała go, silniejsza, niż dotychczas tęsknota za ojczyzną. Ale równie silnym było życzenie nie być fotografowanym, nie musieć brać udziału w przyjęciach. Ostatniego dnia w miesiącu musiał złożyć wizytę u króla, który zresztą nie miał zbyt wielkiego zainteresowania dla lotnictwa, a który udekorował go brytyjskim krzyżem lotniczym i którego tak zaciekawił, że zabawiał się z nim przez pół godziny.

To, co królowi zbywało na entuzjazmie dla lotnictwa, to mógł w zupełności powetować jego najstarszy syn, Książę Walii. Stał naprzeciw siebie, dwaj ulubieńcy świata, obaj bożyszcza swego kraju; jeden z nich postawiony tak wyosoko dzięki swemu urodzeniu, stał się ulubieńcem świata przez swe ujmujące zachowanie, przez swą młodość, skromność i bezpośredniość. Drugi, z urodzenia wielki biedak, stał się ulubieńcem świata tylko dzięki swemu czynowi i dzięki zachowaniu, dzięki temu, iż po swoim przelocie pozostał takim samym, młodzięcym, skromnym i bezpośrednim, jak przedtem.

Lindbergh zaczynał być zmęczony Europą. Byłby te kraje chętnie poznał, ale kiedy indziej, nie wtedy, kiedy go ciągnęto z bankietu na bankiet, z przyjęcia na przyjęcie, od fotografa do fotografa, bez akompaniamentu dźwięcznych medali, i bez okrzyków kobiet: „ach, jaki czarujący”. Ale gdzie miał się ukryć? To było niemożliwością. Z powrotem do ojczyzny. Ojczyzna chciała mu wyjść na przywitanie i wysłała admirałki okręt floty, krążownik „Memphis”, będący pod rozkazami admirała Burrage. 3. lipca dopiero powrócił Lindbergh do Francji. Początkowo zła pogoda uniemożliwiała odlot, a kiedy w końcu udało mu się wyruszyć, zmuszony był lądować. Lindbergh zmuszony był lądować; — na małej linii Croydon — Le Bourget, zamiast na wielkiej Nowy Jork — Paryż!

Jeszcze raz radość Francuzów, jeszcze raz przyjęcia, a wreszcie ostateczne pożegnanie. Lot do Cherbourg, eskorta francuskiej floty wojennej — po raz ostatni podnosi Lindbergh na gruncie francuskim na ratunku w Cherbourg kielich szampana do ust, nie pijąc. Wśród wycia syren, wśród przeraźliwego syku kominów, wśród gwizdu lokomotyw przywiozła biała barka triumfatora na pokład, a kiedy parowiec zaczął się poruszać, o godzinie 5-tej po południu, rozbrzmiewały nad morzem dźwięki Marsylianki.

(C. d. n.)

Na tyłach Japonii

Milion partyzantów chińskich

Walki w Chinach koncentrują się obecnie dookoła siedziby Czang Kai Szeka, miasta Hankou, którego zdobycie przez Japończyków zakończyć ma na długi czas fazę ofensywnego działania wojsk japońskich. Walki to bardzo krwawe, zwycięstwa Japończyków coraz rzadsze, okupione są wielkimi ofiarami.

Pod Hankou zgrupowane zostały najlepsze siły chińskie, doborowe dywizje Czang Kai Szeka, dobrze uzbrojone, w dotychczasowych walkach oszczędzane z myślą o żelaznej rezerwie dla nadchodzących dni próby. Jest to armia centralna, złożona z oddziałów, pochodzących z różnych prowincji chińskich, której zadaniem ma być, po ewentualnym upadku Hankou, prowadzenie zarysowującej się już akcji ofensywnej Chińczyków, gdy Japończycy przejdą do taktyki ofensywnej.

Wróg na tyłach

Na razie jednak walki o Hankou trwają, trwają też i rosna z dnia na dzień trudności japońskie na tyłach własnej armii, w prowincjach Hopei, Szantung i Szansi. Ogromny ten teren, będący od pół roku w pozornym posiadaniu Japonii, w rzeczywistości rządzony jest przez wojska chińskie silniejszą ręką, niż kiedykolwiek przed okupacją japońską.

Dopiero niedawno wiadomości z Dalekiego Wschodu mówiły o nocnym ataku partyzantów chińskich na miasto Tsinanfu, czytało się i o innych napadach na garnizony japońskie w strefie dawno zajętej przez nie, dopiero teraz jednak angielski miesięcznik, redagowany w Szanghaju „Oriental Affairs” przynosi rewelacyjne dane o działalności i sile wojsk chińskich, działających na tyłach armii japońskiej.

Nie chodzi tu o partyzantów, złożonych z luźnych band, to ani luźne związki w stylu hiszpańskich „guerillas”, ani w rodzaju belgijskich „francitieurs”. To dobrze zorganizowane, z naczelnym dowództwem, dobrze uzbrojone wojska, panujące nad ogromnymi połaciami Chin, daleko na tyłach frontu, wojska, wobec których zaangażowane w walkach z oficjalną armią Czang Kai Szeka, siły japońskie są bezsilne. Likwidacja tych enklaw chińskich rozpocząć się ma dopiero

po zdobyciu Hankou, gdy dowództwo japońskie będzie mogło odkomenderować znaczne oddziały poza front.

Rachuby, które zawiodły

Szybki pochód Japończyków w głąb terytorium chińskiego po zdobyciu Pekinu i Szanghaju, szedł stale wzdłuż linii kolejowych i ważniejszych dróg komunikacyjnych. Garnizony wojskowe obsadzały tylko ważniejsze miasta, pozostawiając resztę kraju kompetencji kreowanych ad hoc rządów miejscowych. Równolegle z tym odbywało się wycofywanie oddziałów zdeorganizowanych armii chińskich, które bez przeszkód ze strony japońskiej, najpierw terroryzowały ludność Chin, nakładały kontrybucję i rabowały co się dało, a potem, pod działaniem „tajemniczej ręki”, nagle zaprzestały rozbojów, zorganizowały się pod jednym dowództwem i rozpoczęły nękanie Japończyków na tyłach frontu.

Jak do tego doszło?

Przyczynili się do tego w niemałym stopniu i sami Japończycy, którzy pozostawiając zdobywane tereny na łasce losu, liczyli się z tym, że po pewnym okresie chaosu, nieładu i bandytyzmu, ludność chińska, gdy rozpocznie się pacyfikacja tych okolic przez regularną armię japońską, powita w niej oswobodzicieli, reprezentantów ładu, i przyłączy się do nowych panów.

Milionowa armia partyzancka

Wśród armii rozbitych przez Japończyków znajdowały się między innymi dywizje słynnej w początkach wojny 8 armii chińskiej. Jej oddziały najszybciej się zorganizowały, skoncentrowały wokół siebie pojedyncze bandy partyzanckie, tworząc regularną armię na tyłach wroga. Przyłączyły się do niej masy głodującego chłopstwa, składając się dziś już na milionową siłę zbrojną, panującą nad terytorium, zamieszkałym przez siedem milionów ludności.

W prowincjach Szensi, Szansi, Hopei, Szantung znikł bandytyzm, nastąpił porządek pod władzą chińską, pod dowództwem odkomenderowanego z Hankou gen. Lu Czung Lina. Tem, były szef sztabu słynnego generała Feng, gdy udało mu się przedostać na tyły

Japończyków, zorganizował nie tylko armię, która prócz oddziałów lotnych, nękających garnizony japońskie, ma korpus samoobrony, złożony z chłopów, którzy, gdy nadejdzie chwila, stawiają opór Japończykom; zorganizował on także politycznie i gospodarczo cały ten olbrzymi teren.

Chiński rząd na „japońskim” terytorium

Kompletny rząd, szkolnictwo, własne pieczęcie, poczta, akademie wojskowa, telefony, gazety, arsenały — oto dzieło gen. Lu Czung Lina. Najwięcej jednak uwagi poświęca szkoleniu wojskowemu ludności, która masowo garnie się do korpusu samoobrony, liczącego już przeszło pół miliona żołnierzy. Równolegle do akcji militarnego i politycznego organizowania Chińczyków, idzie i działalność gospodarcza: moratorium trzyletnie dla długów, obniżenie opłaty za dzierżawę ziemi o 25 proc., wprowadzenie postępowego podatku gruntowego i majątkowego. Mimo wielkich ciężarów, które spadły z tego tytułu na posiadaczy ziemskich, popierają oni jednak te zasady, zawsze lepsze, niż zupełna doład anarchia i bandytyzm.

Niebezpieczeństwa

Partyzanci mogą stać się dla Japończyków niebezpieczni z chwilą, gdyby centralna armia chińska przeszła do ofensywy i gdyby z jakichkolwiek powodów synom krainy Wschodzącego Słońca na terenie chińskich poślizgnęła się noga. Wtedy wzięci w dwa ognie, byłiby w sytuacji nie do pozazdroszczenia.

Niebezpieczeństwo akcji gen. Lu Czung Lina dla Japończyków tkwi poza tym w budzeniu nastrojów antyjapońskich na terenach (Hopei), które dawniej ciążyły ku Japonii, związane z nią silnymi węzłami ekonomicznymi.

Tak się więc w Chinach wszystko paradoksalnie układa, że wróg, przeciw któremu zmobilizowali Japończycy wiele sił i energii, którego zwalczanie pochłonęło już, w ciągu jednego tylko roku, 239 milionów dolarów w złocie (tylko za zakupy w Ameryce!), nie tylko nie został pokonany, ale usadowił się na tyłach frontu, a kraj raz zdobyty, trzeba będzie na nowo zdobywać...

Ale do tego jeszcze daleko, na razie trwają jeszcze walki o Hankou...

Dymisja gabinetu chilijskiego

Santiago de Chile, 13. 9. (R) Solidaryzując się z ministrem spraw wewnętrznych Salas Romo, który onegdaj podał się do dymisji, wszyscy pozostali członkowie gabinetu wręczyli dziś prezydentowi republiki prośby o dymisję.

Cierpienia rodzą rzeczy wielkie...

Autorem wzruszającego szkicu, który poniżej drukujemy, jest młody polski pisarz chłopski.

Ażebym pisać lub mówić o życiu drugiego człowieka, trzeba go na samprzód przejrzeć, trzeba własnymi rękami wy badać jego kształt, trzeba stopami wydeptać tę samą ścieżynę — wreszcie trzeba serce przyłożyć do serca — duszę duszą przepatrzyć na wylot.

To trzeba przede wszystkim uczynić, ażebym z suchych codziennych chwil ludzkiego życia zbudować treść — obraz.

Przechodziło ich tedy niezliczone kolumny, jak dni długie i męczące. Dziwili się niektórzy że to tak, to okienko śmiesznie przykuło przy samych zimnych betonowych płytach, że ino wystarczało, by trochę nogą w tył lub obok „frygnać” a już by się rozległ cieńki i nieprzyjemny jęk szyb.

Przechodziłi zazwyczaj obojętni, zimni i nieczuli — jak zwykle ludzie, którym życie po większej części jest wdzięczne. A zresztą, cóż kogo może interesować to brudne okien-

ko, za którym mieści się ludzkie mieszkanie — ciasna cuchnąca suteryna. To takie zwyczajne i proste jak ten łakomy chleb przepojony wiecznym niesytem.

A tymczasem za brudną szybą w stęchłej i ciasnej suterynie kłębiło się ludzkie życie.

Wypełniała go treścią tragarska rodzina Rajzów. Wiedzieli o nich lokatorzy z całej kamienicy — znali ich już od dawna — znali ich biedę, ich znoje i ich poczciwość.

Ojciec — wątlą mała figurka z czerwoną brodą, matka, przygarbiona w średnim wieku chorowita kobieta niezdolna do żadnej pracy — i dwoje dzieci — dziesięcioletni Szymek i siedmioletnia Hania.

Zyli, jak mogli. Ale czy żyli naprawdę tego nikt nie mógł o Rajzach powiedzieć. Zaglądało do nich na pół godziny słońce, gdy było wczesne rano i gdy słoneczna poświata o le dwie podniosła się z ziemi. Wtedy rodzina Rajzów zrywała się z sienników i zaczynała się dzień. Później zalegał mrok i tylko się widziało końce butów przechodzących ludzi i ich przyspieszony stuk — krok.

Rano. Rano bywało u nich wciąż jednakowe, lecz inne niż gdzie indziej. Gdy tylko to dobre chwilowe słońce wptynęło do suteryny i zająrzało w oczy starego, zrywał się, brał swój tragarski sznur i gnał do wózka, by być pierwszym, by pierwszy mógł coś odwieść i zarobić te parę groszy na chleb do domu.

Nic nie mąciło tego nędzarskiego życia Rajzów, chyba, że gorsza nędza i niedostatek.

Bo i cóż taki Rajz? Żył sobie jak mógł i nic więcej. Zdala od wielkich wydarzeń, zdala od rozpędzonego świata i nienawiści: Był człowiekiem — człowiekiem przede wszystkim, któremu życie nie stało róż — i tyle.

Ale któż może przewidzieć dzień jutrzejszy? Przyjdzie tak niespodzianie jak niespodzianie przychodzi śmierć, i może w życiu uczynić wyłom — potężny, przykry, bolesny wyłom, lub wywindować go wyżej — wyżej, tam gdzie pachną kwiaty i gdzie jest dosyt.

Jednego wieczoru Rajz jakoś długo nie wracał do swej ciasnej i dusznej suteryny. Długo drżało blade światelko lampy — a w kącie drzemało troje ludzi.

Czekali.

Już dawno zatrzaśnięto bramę, już dawno

KRAKÓW DO POŁUDNIA

Delegacja socjalistów krakowskich
u wojewody dr Tymińskiego

Wczoraj p. wojewoda krakowski dr Tymiński przyjął na audiencji przedstawicieli PPS. Delegacją, składającą się z 5-ciu osób, przewodniczyli b. pos. Ciołkosz i E. Cyraniewicz. Socjaliści złożyli p. wojewodzie obszerny, bo obejmujący półtorej strony maszynopisu, memoriał który ponadto uzasadnili ustnie.

W szczególności po nawiązaniu do znanego okólnika p. Premiera o czystości wyborów

socjaliści w memoriale swym wysunęli postulat, aby nie tworzone okręgów 1 i 2 mandatowych, które krzywdzą mniejszości, następnie, aby w skład komisji wyborczych powoływani byli przedstawiciele PPS w tych okręgach, gdzie partia ma wpływ.

Memoriał zwraca się o pozostawienie całkowitej i rzeczywistej swobody biernego i czynnego prawa wyborczego pracownikom państwowym i przedsiębiorstw państwowych

a w szczególności kolejarzom i pocztowcom.

Osobny ustęp odnosi się do władz bezpieczeństwa, aby zapobiegły terrorowi bojówek (memoriał mówi o bojówkach „fazytowskich”). Wreszcie PPS zaznacza, że pozostawia sobie wolną rękę postępowania, zależnie od uwzględnienia jej postulatów. Audiencja u wojewody trwała ponad godzinę.

Zabójstwo na Rynku Podgórskim
o godz. 4-tej nad ranem

Rynek Podgórski był swego czasu widowiskiem burzliwego zajścia, które zakończyło się śmiercią człowieka. Ofiarą wypadku padł robotnik Władysław Noga, a o nieumyślne spowodowanie jego śmierci oskarżony został Jan Uriasz, kelner restauracji Sikorskiego.

Jak wynika z przebiegu dochodzeń, o godz. 4-tej nad ranem kelner Uriasz wypuszczał z restauracji Sikorskiego ostatnich czterech gości, którzy przez uchylone drzwi wyszli na

ulicę.

W tym momencie zjawili się trzech lekko podchmielonych osobników, wśród których znajdował się m. in. Władysław Noga. Osobnicy ci chcieli za wszelką cenę wejść do restauracji i starali się otworzyć drzwi, które z drugiej strony przytrzymywał kelner. Jeden z przybyłych wstawił nawet nogę między drzwi, uniemożliwiając ich zamknięcie. Wówczas to Uriasz miał uderzyć Nogę pę-

kiem kluczy w głowę. Położyło to kres incydentowi. Noga wraz z kolegami odeszli od drzwi. Nazajutrz Noga poczuł odczuwać bóle głowy. Przewieziono go do szpitala Uh. Spół. gdzie stracił przytomność i niebawem zmarł. Jak stwierdzono, przyczyną śmierci było zalamanie się czaszki i wewnętrzny wylew krwi.

Sprawę rozpatruje dzisiaj s. o. dr Pykosz. Oskarża prok. dr Sławomirski, powództwo wnosi adw. dr Lipschütz.

Z 200 aplikantów – 15 zostanie adwokatami

Ostatnio na porządku obrad krakowskiej Rady Adwokackiej znajdowała się sprawa ustalenia rocznego kontyngentu aplikantów, którzy będą mogli otrzymać prawo wykonywania zawodu adwokackiego. Jak słycać, po obszernej dyskusji samorząd krakowskiej palestry wyraził pogląd by kontyngent ten nie przekraczał 1 procent.

Ostateczna decyzja w tej sprawie zależy od Rady Naczelnej Adwokackiej, gdyby jed-

nak stanowisko samorządu krakowskiego zostało podtrzymane, to przyjmując ogólną liczbę adwokatów na terenie izby krakowskiej na 1.500 należałoby oczekiwać, iż w ciągu roku 15 aplikantów otrzymałoby prawo prowadzenia kancelarii adwokackiej. Wreszcie nadmienić warto, że w chwili obecnej w obrębie izby krakowskiej jest około 200 prawników, którzy odbyli wymagany okres aplikacji i ubiegają się o uprawnienia adwokackie.

Stracił życie ratując płonący
dobytek

We wsi Zukowice Stare pod Tarnowem od niedopałka papierosa rzuconego przez nieostrożnego parobka, wybuchł w nocy groźny pożar w zabudowaniach Adama Ziętki.

Gospodarz rzucił się kilka razy w płomień, by ratować dobytek. Ciężko poparzonego wydobyto z płonącego domostwa. Nieszczęśliwego w beznadziejnym stanie przewieziono do szpitala.

Aresztowany pod zarzutem po-
nurej zbrodni w Prekocimiu
został uwolniony

Aresztowany w sobotę wieczorem pod zarzutem zbeszczeszczenia zwłok majster warsztatów we fabryce „Kabel” w Płaszowie został w poniedziałek o godz. 15-tej przez sędziego śledczego wypuszczony z aresztu. Dochodzenia w kierunku wykrycia sprawcy ohydnych czynu prowadzone są dalej z niesiabnącą energią.

—000—

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO

Wtorek, godz. 8 wiecz.: „Jan”

REPERTUAR KINOTEATROW

ADRIA: „Dunia, córka poczmistrza” (Harry Baur)

APOLLO: „Marco Polo” (Gary Cooper)

ATLANTIC: „Kurier carski” (Adolf Wohlbruck) i „Niewinnie się zaczęło” (Loretta Young Tyrone Power).

LOPP: „Wielka grzesznica” (z Polą Negri).

PROMIEN: „Znachor” (K. Junosza-Stępowski).

STELLA: „Łódź śmierci”.

ŚWIT: „Wielki dzień” (Barbara Stanwyck, Preston Foster)

SZTUKA: „Pensjonat Mimosa” (Françoise Bessay)

UCIECHA: „Druga Młodość” (Maria Gorczyńska i K. Junosza Stępowski).

WANDA: „Złotowłosa” (Jeannette Mac Donald i Nelson Eddy)

Wybryki pijanego awanturnika
na Rynku głównym

Mieszkaniec Krakowa Władysław Masztalerz skazany został przez sąd na 9 miesięcy bezwzględnej więzienia za to, że gdy w dniu 4 marca br. aresztowano go za awantury pijackie i zaczepianie przechodniów na Rynku głównym, to wówczas kopnął jednego policjanta w twarz, a drugiego w nogę i obu znieważał obelżywymi słowami, w lokalu zaś Komisariatu zrzucił aparat telefoniczny na podłogę tak, że aparat uległ zupełnemu zniszczeniu.

Na skutek skargi odwoławczej skazanego odbyła się wczoraj rozprawa apelacyjna, pod czas której oskarżony tłumaczył się, że w czasie wojny był kontuzjonowany w głowę, dlatego, jeśli napije się, to nie wie co robi. Tak było w dniu krytycznym, gdy był pijany i wówczas nie zdawał sobie sprawy, że popełnia ciężkie przestępstwo.

Sąd uwzględnił tłumaczenie się oskarżonego i warunkowo zawiesił mu wykonanie kary.

Przedstawiciele 9 narodów
w Krakowie

Wczoraj pociągiem nocnym przybyli do Krakowa przedstawiciele 9 państw w liczbie 40 osób, którzy uczestniczyli w międzynarodowym kongresie odlewniczym w Warszawie. Dziś zagraniczni goście wyjeżdżają do Węgierskiej Górki i Zakopanego, skąd w końcu tygodnia powrócą do Krakowa, gdzie nastąpi zamknięcie zjazdu.

Włamanie na ul. Floriańskiej

Do Chrześcijańskiej Centrali Odzieżowej na ul. Floriańskiej dokonano w nocy włamania. Nieznani sprawcy po wybiciu dziury w suficie dostali się do składu skąd skradli 33 ubra-

nia męskie, 12 ubrań chłopięcych i kilkanaście płaszczy wartości około 5.000 zł.

Trup na zabawie w Morawicy

W Morawicy pod Krakowem popełniono około godz. 2-giej morderstwo.

Po zabawie wybuchła bójka na noże pomiędzy Piotrem Wójcikiem z Kazimierzem Faberem, w czasie której Wójcik odniósł ranę ramienia powyżej łokcia, sam zaś wbił swemu przeciwnikowi nóż w pierś, zabijając go na miejscu.

Mordercę odstawiono do lekarza, który opatrzył mu ranę, a następnie przekazano go do dyspozycji władz sądowych.

Tragicznie zmarły Faber liczył 30 lat.

WIADOMOSCI SPORTOWE

Judyta Deutsch w Palestynie

Świetne horoskopy dla pływaczek palestyńskich

Tel Awiw, we wrześniu.

Znana pływaczka Judyta Deutsch, była mistrzyni Austrii, przybyła onegdaj do Palestyny wraz z rodzicami oraz z młodszą swą 16-letnią siostrą Anną, która również należała do rędu wybitnych pływaczek austriackich.

Judyta Deutsch uzyskała na 100 m stylem dowolnym czas 1.12.4 (mistrzyni Palestyny Richard 1.21.8), 100 m stylem grzbietowym 1.26 (mistrzyni Palestyny Wolf 1.51) 200 m stylem

dowolnym w czasie 2.44 (w Palestynie ponad 3).

Judyta Deutsch udzieliła przedstawicielom prasy hebrajskiej krótkiego wywiadu, przemawiając płynną hebrajszczyzną. Z rozmowy znać było, że Judyta Deutsch szczeni się jako narodowo uświadomiona żydówka z tego, iż odmówiła udziału w Olimpiadzie nazistycznej.

Rodzina Deutschów ma zamiar osiedlić się w Hajfie, Judyta jednak przebywać będzie w Jerozolimie —

gdzie studiować będzie na uniwersytecie hebrajskim. Była mistrzyni Austrii ma zamiar poświęcić się w Palestynie wychowaniu młodych pływaczek. Poprawę dotychczasowych rekordów palestyńskich w pływaniu — ma zamiar pozostawić swojej młodszej siostrze Annie, którą uważa za niezwykle uzdolnioną w tym kierunku. W każdym razie Judyta Deutsch weźmie udział w zawodach pływackich o mistrzostwo Palestyny, które odbędą się 17 bm. w Hajfie.

Polska — Węgry w tenisie kobiecym

W dniach 7 — 9 października br. w Budapeszcie rozegrany zostanie finałowy mecz tenisowy o puchar jugosłowiańskiej Królowej Marii, w konkurencji pań, pomiędzy reprezentacjami Polski i Węgier.

Drugie zwycięstwo Jędrzejowskiej

W trzeciej rundzie gry pojedynczej pań o mistrzostwo Stanów Zjednoczonych, Jędrzejowska łatwo pokonała Amerykankę Stanton 6:1, 6:2.

Znów rekord światowy Dunki Hveger

Słynna pływaczka duńska Rangchild Hveger ustanowiła nowy rekord świata w pływaniu na 200 m stylem dowolnym, uzyskując świetny wynik 2:21,7 min.

Bokserzy duńscy przeciwko reprezentacji Warszawy

Jak donosiliśmy, bokerska reprezentacja Warszawy rozegra 14 i 16 bm. w Kopenhadze 2 spotkania. Duńczycy walczyć będą przeciwko Warszawie w 2-ch różnych składach, a mianowicie:

W dniu 14 bm. w drużynie duńskiej wystąpią (w kolejności wag): Frederiksen, Rasmussen, Jespersen, Frank, Petersen, Christensen, Leiman, Samstruff.

W dniu 16 bm. skład duński przedstawia się następująco: Bertelsen, Federiksen, Nielsen, Mathiesen, Jacobsen, Jensen, Jaruvet, Herman- sen.

Polski klub jachtowy w Nowym Jorku

Wkrótce powstać ma w Nowym Jorku Polski Klub Jachtowy, który poza żeglarstwem opiekować się ma nadto sportami: kajakowym, wioślarskim oraz pływackim.

W pierwszym jednak rzędzie zadaniem nowej placówki ma być organizowanie kursów żeglarskich dla Polaków amerykańskich.

O automobilowe Grand Prix Italii

Na torze automobilowym Monze pod Mediolanem odbyły się w niedzielę wyścigi automo-

FINAŁY TURNIEJU TENISOWEGO NA LIDO

Zakończony został turniej tenisowy w konkurencji międzynarodowej na Lido pod Wenecją. Wyniki notujemy:

W finale gry pojedynczej pań o mistrzostwo Morza Adriatyckiego Węgier Gabory pokonał swego rodaka Szigety 6:1, 6:1, 6:1.

W finale gry pojedynczej pań o puchar króla włoskiego Dunka Sperling pokonała Niemkę Horn 6:2, 6:1.

W finale gry pojedynczej panów o puchar Mayera, Menzel (Czech) pokonał Belga Petena 7:5, 6:2.

W grze mieszanej rozegrano półfinały: Tonolli—Beuthner, para włosko - niemiecka pokonała parę czeską Hein Müller—Cejnar 6:0, 4:6, 8:6.

W drugim półfinale para duńsko-francuska Sperling—Journu pokonała parę niemiecko-francuską Horn—Genthien 0:6, 6:0, 6:3.

MIĘDZYNARODOWE ZAWODY LEKKOATLETYCZNE W GOETEBORGU

W niedzielnych międzynarodowych zawodach lekkoatletycznych, rozegranych w Göteborgu przy udziale zawodników państw skandynawskich padły wyniki:

100 m — 1) Stenquist (S) 10,8 sek., 2) Lindholm (S) — 11 sek.
400 m — 1) Linnhoff (N) 48,7 sek., 2) Wachenfeldt (S) 49 sek.
110 m płotki — 1) Lidman (S) 14,6 sek.

800 m — 1) B. Andersson (S) 1:55 min.
2 mile — 1) H. Jonsson (S) 9:10,4 min., 2) Pokuri (Fin) 9:11,4.

3.000 m z przeszkodami — 1) Larsson 9:41 min.

Wzwyż — 1) Oedmark (S) 196 cm, 2) Kotkas (Fin) 193 cm.

Dysk — 1) Bergh (S) 49,91 m, 2) Kotkas 47,88 m.

MISTRZOSTWA TENISOWE STANOW ZJEDN.

W dalszym ciągu rozgrywanych w Forest Hills pod Nowym Jorkiem międzynarodowych mistrzostw tenisowych Stanów Zjednoczonych padły wyniki:

W grze pojedynczej panów Donald Budge pokonał Amerykanina Welby van Horn 6:3, 7:5.

9:7.
Hare (An.) — Farrell (St. Zj.) 6:3, 6:2, 6:1.
Hopman (Australia) — Cooke (St. Zj.) 6:2, 4:6, 6:4, 10:8.

Kukuljevic (Jug.) — Gillespie (St. Zjedn.) 6:2, 6:2, 6:1.

Z CAŁEGO ŚWIATA

W Bazylei rozegrany został międzypaństwowy mecz lekkoatletyczny Francja — Szwajcaria. Zwyciężyli Francuzi w stosunku 95:80 pkt.

W ramach zawodów biegacz szwajcarski Kellerhals ustanowił nowy rekord krajowy w biegu na 400 m z płotkami dobrym wynikiem 53,5 sek. Ciekawsze wyniki notujemy:

100 m — Seeger (S) 10,7 sek.
200 m — Hänni (S) 21,8 sek.
800 m — Leveque (F) 1:55 min.
1500 m — Messner (F) 4 min.
5000 m — Rochard (F) 15:02,2 min.
400 m płotki — Joye (F) 53,3 sek.

Wzwyż — Eggenberg (Szw) 180 cm.
4×100 m — Szwajcaria 41,8 sek., — rekord krajowy.

* * *
O mistrzostwo piłkarskiej ligi czeskosłowackiej rozegrano w niedzielę następujące mecze:

Sparta — Nachod 4:0.
Bratislava — Victoria Zizkov 5:2.
Pardubice — SK Plzen 5:1.

* * *
Mistrz świata w jeździe figurowej na lodzie, Austriak Kasper wyjechał na parę miesięcy na tournée do Australii.

bilowe o Grand Prix Italii po raz 16-ty. Zwyciężył Nuvolari na Auto Union przed

Farina na Alfa Romeo, 3) Caracciola na Mercedes, 4) Biondelli na Alfa Romeo.